Ч. 228. Чернівцї, середа дня 16. (28.) жовтня 1896. Рочник XII.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграницї 20 рублїв або 40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня кромі недїль і руских сьвят о год. 5. по пол.

Редакция і Адмінїстрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)

Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

Руске драматично-лїтературне товариство в Чернівцях,

засноване 1884 р., розвивало свого часу дуже ревну дїяльність і буковиньскі Русини радо споминають ті часи, коли се товариство завело дуже гарне товариске житє між Русинами. На жаль, та дїяльність устала, коли ревнїйші члени того товариства мусїли з Чернівцїв перенести ся на провінцию, а оставші в Чернівцях мусїли заняти ся иньшими важними справами, котрі годї було відложити. Наше руске драматично-лїтературне товариство заснуло вже від пятьох лїт. Тож з приємностию приходить ся нам занотувати, що завдяки інїцият́иві рускої академичної молодїжи повстала гадка, воскресити се хосенне товариство. Ся інїциятива не могла серед черновецкої рускої громади минути безслїдно, бо у нас кожду силу, охочу до громадскої працї, витають радо і шанують. Тим більше приняла ся та гадка, бо і руске патріотичне жіноцтво заявило щиро охоту, заняти ся долею сего товариства, значить, будучність товариства спочиває в певних руках. Доси руске жіноцтво в Чернівцях не брало в громадскій працї майже жадної участи, а позаяк в „обществѣ рускихъ женщинъ“ віє ворожий нам вітер, то наше жіноцтво стояло відокремлено та сходило ся хиба на забави. Очивидно вийшла з того шкода для громадского дїла, котру дуже прикро відчувано у нас. Коли-ж тепер і руске патріотичне жіноцтво хоче підперати наше драматичне товариство, то витаємо сей прояв з радостию і повним довірєм в щиру охоту, причинити ся для піддержаня товариского житя.

Отсе зібрало ся в недїлю, дня 25-го с. м., о 3-ій годинї пополудни в комнатах „Народного Дому“ около 50 осіб з Чернівцїв, котрі хочуть ревнїйше інтересувати ся долею драматичного товариства; між ними було богато пань. Загальні збори отворив інспектор Омелян Попович привітною промовою, в котрій вказав на причини застої в товаристві та зазначив цїли товариства, котрі лежать не лише в уряджуваню аматорских представлень і концертів, але також в піддержуваню убогої шкільної молодїжи, взагалї має товариство також добродїйні цїли. Піднесено в приватнім кружку, що треба змінити застарілий статут в тім напрямі, щоби можна плекати не лише драматичну штуку, але також сьпів. І в сїм напрямі повинні загальні збори щось рішити. Також показало ся, що декому вкладка за велика, отже належало би єї зменьшити, аби тим улекшити приступленє в члени. На секретаря покликав провідник зборів п. Калмуцкого. Сов. Ясеницкий спротивив ся зниженю членьскої вкладки, але за те жадав, щоби вкладки збирати точно кождого місяця, то таким чином членам буде лекше, зложити малу частину вкладки і нїхто не буде залягати з більшою квотою. Збори одобрили гадку бесїдника. Опісля приступлено до впису нових членів, котрих приступило до товариства 34. На внесенє п. Желехівского вибрано видїл акламациєю. У видїл ввійшли яко голова п. інспектор Омелян Попович; яко видїлові панї Олена Пігулякова, п-а Ольга Кобиляньска, дальше Іван Костецкий, Емануїл Варницкий і Олександер Калмуцкий; яко заступники видїлових Лев Єх і Олександер Догомиля; до надзорчої ради вибрано сов. Володимира Ясеницкого, надконтрольора Івана Глиньского і амануєнзіса Івана Ронґуша, а веріфікаторами вибрано панї Елисавету Семаку і Теофіла Бриндзана. Підчас перерви уконституовав ся видїл в той спосіб, що вибрав заступницею голови паню Пігулякову, секретарем п. Калмуцкого, касиєром п. Варницкого, господарем п. Костецкого, а членом видїлу паню Кобиляньску. На підставі статуту приступлено ще до вибору артистичного директора, на котрого вибрано одноголосно управителя бурси „Народного Дома“ п. Льва Лопатиньского.

З черги слїдували вільні внесеня. П. Калмуцкий поставив внесенє, щоби новий видїл змінив застарілий статут від-

30)

ФРІЦ РАНДЕЛЬ.

Повість з норвеского

Хр. Вінтерґієльма.

(Дальше).

Панї Гольст сидїла на софі з робіткою, просто як сьвічка та висока як статуя Мемнона, зелена заслона на бронзовій підставцї стояла межи нею а лямпою. По боках стола заняли місце Авґуста і Николай.

Авґуста сидїла з олівцем в малій білій руцї і нотувала всї імена тих, що мали бути запрошені на великім аркуши листового паперу. Она нагнула ся низько над папером, і коли писала, порушали ся єї уста з легким дрожанєм, хотяй єї лице заховало цїлком поважний вираз, як би се був надзвичайно важний документ, що она писала.

Потім підносила лише трошечки голову, вписувала якесь нове імя і поглядала питаючо на одно з обоїх.

„А потім Фріца Рандля,“ сказала підчас павзи, коли вже упорали ся з родинами і зачали від молодїжи.

„Я дїйсно не знаю, чи оно буде розсудно,“ сказав Николай.

„Але-ж се прецїнь дуже потрібне,“ сказала Авґуста живо, піднявши ся цїлком в гору і поглядаючи на него з зачудованєм.

„Сего я не виджу,“ замітив Николай, „ми супротив него не з'обовязані до нїчого.“

„До нїчого? А супротив других до чого? Принайменьше він відносив ся до мене з тим самим поважанєм, як всї другі. Се було би прямо нечемно.“ Говорила се дуже горячо і поглянула на матїр. Але мати не підносила очий від робітки.

„Однак зрозумієш прецїнь,“ сказав Николай трохи невдоволено, але з натиском, „що коли він в такий спосіб біг за тобою, то лише для того, що очивидно залюбив ся в тобі. Сего не можна випускати з уваги, а коли тепер ми запросимо єго, тогди буде так, як би хотїли сказати: „Будьте такі добрі, вам вільно.“

Авґуста почервонїла як мак і нагадала ся хвильку, потім сказала трохи зниженим тоном: „Але коли єго не запросимо, то буде виглядати, як би ми хотїли сказати: „Розуміємо тебе, але відправляємо з квитком.“ Тогди не повинна я була принимати єго ввічливости в тім часї. А тепер було би се образливим нехтованєм. Надто єго принимають усюди і строго взявши він не зробив нїчого такого, що можна би єму закинути. Се-ж ти сам був признав.“

„Ти занимаєш ся ним так дуже, що може хочеш тим сказати: „Будь такий добрий і прийди?“

Мати поглянула скоро на Авґусту, а она поміркувала се, схилила ся знов над папір і сказала уражена: „Не буду відповідати на таке дурне питанє. Не маю охоти образити єго, се цїла річ, але нехай мама рішає.“

„Ну отже, що-ж скажеш, мамо?“ запитав Николай.

„Мушу держати з Авґустою. — Тяжко було би виключити єго, справдї дуже тяжко. — Але властиво я не запрошую єго радо,“ додала і глянула знов на Авґусту недовірчивим поглядом.

Авґуста усьміхнула ся легко; щось блиснуло їй в оцї, а уста і оловець написали: „Фріц Рандель.“

Як раз того вечера, як се рішило ся, сидїв Фріц у професора Барта. Хотїв при добрій нагодї розвідати ся прецїнь дещо про місце, о котре старав ся. Міг набрати не лише певности, що єго поминуть, але також материялу для тих, що в працї були готові заступати ся за него, як би се збулось.

„Я не був би подавав поданя на вашім місци,“ сказав Барт, коли обговорив цїлу ситуацию, певні голоси против і непевні — і так дальше. „Досьвідчите прикрости, котру ви могли передвидїти і старати ся уникнути єї.“

Фріц засьміяв ся непевно.

„Ви повинні були поговорити вперед зо мною.“

„Я не мав вибору,“ сказав Фріц зі скромною, поважною міною, „не міг поводити ся лише взглядами на себе самого; здавало ся менї, що се обовязком — обовязком супротив тих, що подїляють мої переконаня — задля справи самої. Мушу піддати ся моїй судьбі; она зариває за-

повідно до теперішних обставин і предложив змінений статут до потверджена звичайним загальним зборам, котрі мали би відбути ся в грудни с. р. Сов. Ясеницкий піднер те внесене замічаючи, що іменно належало би статути змінити в тім напрямі, щоби товариство займало ся також сьпівом. П. Лопатиньский підніс, що така зміна мусить наступити вже з огляду на наші народні штуки. Русини мають іменно богато красних народних штук з хоровими сьпівами, отже при представленях годі буде оминути сьпів, значить, треба мати вправний хор. Внесене п. Калмуцкого принято. — На запитане п. Желехівского, чи лишив ся в товаристві з давних часів якийсь маєток, відповів голова п. Попович, що тепер годі се сконстатувати, бо треба вишукати старі книги і відтам аж можна буде о тім довідати ся. Тілько певно, що є деяка ґардероба і деякі меблї, котрі находять ся в „Народнім Домі.“ — П. Догомиля підніс, що для самих перших початків, а іменно для вправ хорів, для вивченя роль, проб представленя і т. д., потрібна необходимо осібна, власна саля. В Чернівцях трудно буде винайти для представлень відповідну салю в кождім поодинокім випадку, отже треба завчасу постарати ся о власну салю. При тім замітив бесїдник, що можна би винаймити салю з побічними комнатами на ул. резиденциї за 400 зр. річно. Над сею справою вивязала ся довша дискусия, в котрій іменно сов. Ясеницкий зазначив, що годї тепер на самім початку, де товариство не має ще жадних матеріяльних засобів, рішати таку важну справу. Она безперечно дуже важна і пекуча, однак з огляду на обставини належало би сю справу полишити видїлови до рішеня. П. Лопатиньский звернув ще увагу зборів на се, що коли винаймить ся власну салю, треба буде постарати ся о відповідне уряджене єї, о сцену і ґардеробу, а се буде коштувати около 300 зр. Коли-б винаймати вже уряджену салю, то кошти покриють ся з доходів представлень і фонди товариства не будуть зовсїм нарушені. По довшій дискусиї принято внесене п. Калмуцкого, після котрого поручено сю справу видїлови з тим, що треба буде справу предложити загальним зборам до остаточного порішеня. — П. Бриндзан підніс ще, що треба би звернути ся до людий на провінциї о піддержане товариства. П. Лопатиньский зазначив, що коли мають представленя іти в порядку, то мусять їх участники, се-б то члени товариства зжити ся по товариски, бо лише тоді піде гра свобідно, без вимушеня. Отже члени товариства, особливо панї повинні що тижня по кілька разів сходити ся, тим більше, що видїл „Народного Дому“ радо відступає на ту цїль свої комнати. Сю гадку бесїдника одобрено загально.

Коли вже нїхто не заберав голосу, подякував голова товариства, п. інспектор Попович зібраним за численну участь, завізвав членів до ревної участи у всяких справах товариства і вніс трикратний оклик в честь цїсаря, котрий присутні повторили з одушевленєм. На сїм скінчили ся загальні збори драматичного товариства. Присутні розійшли ся з пересьвідченєм, що зробили добре дїло відновивши драматичне товариство. З того вносимо, що сим разом не остане ся лише при словах, але скоро наступлять дїла, о що певно постарає ся новий видїл, зложений з енерґічних людий. Тож витаємо наше руске драматичне товариство щирим руским: Помагай-біг!

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 27-го жовтня 1896.

В Станїславові відбуде ся дня 9-го надолиста с. р. концерт і вечерок з танцями на дохід проектованого інституту дївочого.

Рускі ремісники заложили в Коломиї осібне товариство „Зоря“ на взір львівского товариства тої-ж назви. Галицке намістництво затвердило вже статути „Зорі.“ Щасть Боже!

З Відня пишуть нам: З послів руских присутні лиш Барвіньский, Вахнянин і Охримович. Романчук виїхав перед десяти днями. Він не бере участи в комісиї буджетовій. Русь не потребує нїяких концесий. Заснованя ґімназиї рускої в Станїславові годї домагати ся. Се внесене Вахнянина, а ми держимось тепер тої „принципіяльної“ полїтики, що не піддержуємо нїяких внесень, що вийшли з табору „Барвіньщуків“. Впрочім оно буде лучше, як правительство (die hohe Regierung) зробить щось „для нас без нас.“ Нема також надії, щоби креовано посаду руского міністра без теки для Русинів... Ситуация препогана! *Поступишин.*

Нову часопись задумують в Чернівцях видавати. Сим разом вже не полїтичну, але фахову, господарску. Редакцию часописи, котру будуть видавати в нїмецкій, рускій і волоскій мові, обіймають поки-що директор рільничої школи Баер і др. Найман Вендер. Фахове знане сих панів дає запоруку, що нова часопись буде відповідна до краєвих обставин. Ми лише цїкаві, як упорають ся ті два панове, котрі рускої мови не знають, з рускою частию своєї часописи. Ми вже тепер остерігаємо їх, щоби в сїм взглядї не пускали ся на манївцї, не слухали злих дорадників, а видавали руску часть в правдивій рускій народній мові, бо инакше рускі селяни не зможуть з часописи користати.

З цьвітника „Дѣла“. Духовеньство руске угнївского доканата, на соборчику в Диниськах, вибрало одноголосно о. Кузика з Махнова делеґатом на з'їзд духовеньства австрийского у Відни в справі управильненя конґруи. Се сьвідчить о довірю духовеньства угнївского до о. Кузика. Сего самого о. Кузика вибрано на днях і до ради повітової равскої. Але позаяк о. Кузик не припадає до смаку нашим кацапам, то „Дѣло“, яко вірний їх союзник, у виданю своїм з 10-го жовтня завізвало сейчас о. Кузика, щоб він зложив мандат до ради повітової. Такий самий зазив подало оно і до о. Жука (народовця) яко вибраного з „ласки старостиньскої.“ Не обізвалось лиш до о. Дуткевича з Піддубець, хоч про него каже ся в дописи з Равщини, що він „смиренний супротив властий.“ О. Дуткевича „Дѣло“ не тикає, бо він — предсїдатель філїї „Общества ім. Качковского.“

Про „католицкий руско-народний Союз“ подав „Dziennik Polski“ вість, мов-то аранжери його, посли Барвіньский і Вахнянин, „входять тепер в зносини з польским табором католицким, щоби розпочати спільну акцию полїтичну.“ „Дѣло“ повторило покваино ту вість, хоч она наскрізь неправдива. Єї спростовано вже в N. fr.

всїгди того, хто боре ся за те, що уважає правдою — як самі се знаєте, пане професор.“

„Певно, будете мати богато ворогів, уже перед тим будете їх мати, хочуть вже наперед шкодити вам, а навіть публично, як розповідають.“

„Ну, тогди покаже ся, чи нема також таких людий, що вступлять ся за мною.“

„Не знаю, чи ви не звертаєте сим на мене,“ сказав Барт з спокійним взором; „однак тогди я мусїв би вам сказати, що таки не можу публично мішати ся у сю справу. Але буду за вами голосувати, хотяй вам се мало поможе і хотяй би я мав які там сумніви в тім взглядї.“

„Розумію вас,“ сказав Фріц, „і за вашу приклонність мушу бути подвійно вдячним — так єсть, не так задля себе самого, як задля цїлої справи,“ додав з іскоркою застереженя.

В дїйсности бувби такий самий радий, єслиб Барт голосував против него і подав єму через те поверховне управнене до отірченя супротив него, бо не міг увільнити ся від того. І тепер Барт научав его і обсипав закидами.

Але всї ті обчисленя, що він навязав був до своїх відвідин, уступили тимчасом в кут перед одним, що таку силу осягнуло над ним; а в тім надійшов день, коли мали его ввести до дому фамілїї Гольстів.

Коли він з'явив ся, перервала Августа розмову з кількома панями і зробила кілька кроків єму назустріч. Було се наглим імпульсом, бо як его побачила, нагадала собі на перешкоди, які мала при его запросинах, і в тій хвили мов би забула, що він про те все не знає нїчо; хотїла принайменче бути дуже ввічливою.

Впрочім ся перепона помогла дуже у неї его справі. Були супротив него несправедливими, не богато доставало, а були би его навіть уразили і супротив матери висказала ся отверто, що сама добачила в нїм трохи за сьміле і резолютне поступоване, що сейчас намагав ся, щоби єї віднайти, та що з того пробиває ся ретельність, коли він не боїть ся, щоби его не порозуміли зле. З нею стало ся таке саме при першім разї, як з ним. Они побачили себе; запримітила его, не здаючи собі властиво справи длячого, але звернуло єї уваги на себе щось в его істотї, що его відріжняло від звичайних людий. Коли потому розповідала дома, що він ішов за нею, не було в тім страху, але видавало ся їй природним, оповісти цїлком отверто, що їй приключило ся.

А коли він мусїв боронити ся, коли брат кидав на него підозріня, коли хотїли его уразити, лише для того, що він показав свою увагу для неї в сьмілий троха і незвичайний спосіб, тогди почала ся она на правду занимати его особою, хотяй тихо в серцю оборонила себе саму перед тим і нераз питала себе, що на нїм єсть такого, що так притягає єї до себе.

Але що росло поза тим занятем, сего не затаювала певно перед собою і се налягло нагло на неї, коли тепер подали собі руки. Найшла на них обох якась дивна непевність і обава перед присутними, так що було цїлком природно, коли они замінили тілько кілька слів і потім знов розійшли ся.

Панї Гольст привитала Фріца з гордою приязностию наче яка над-охмістриня на якім дворі. Але коли шукав за паном Гольстом, здивував ся, побачивши его в сусїднім покою в притишеній розмові з доктором Роде. Він вийшов досить скоро до них і почув вимовлене своє імя. Длятого подав ся назад, сказавши: „О, прошу!“

„Нї, нї приступіть тілько близше,“ поспішив закликати Гольст, „здорові були! Чую, що ви знаєтесь з доктором Роде. Ви навіть приятелї.“

Фріц причував, що Гольст звернув ся до Родого як до судиї про него, але він відповів цїлком свобідно і, звертаючись з зимним поглядом на половину до него, сказав:

„Наша приязнь не здає ся такою інтімною, бо до тепер він менї ще не оповідав, що вас знає.“

Легка краска перелетїла через лице Гольста, коли Фріц знов поглянув на него з легким усьміхом і щось шукав в его очах, а Роде зістав на вид цїлком незрушений. Він стояв на тім самім місци і гладив сильнїйше палець рукавички. „Не знаю, чи я мав нагоду розказувати тобі про се,“ сказав сухо.

„Але не хочу перешкаджати розмові,“ сказав Фріц скоро звиняючись.

Однак Гольст уважав відповідним, піти за ним до сальону.

Тут було щось ворожого супротив него,

Presse. Однако-ж „Дѣло“ доси не добачило сего спростованя.

„Дѣло“ шаліло з радости, що віче в Староміщині висказало телеґрафічно з підписом о. Вітошиньского вотум недовіря пос. Вахнянинови. Ось як — писало оно — осуджує опінія прилюдна річ Вахнянина! А тимчасом з найновійшої дописи до „Дѣла“ з Староміщини, умішеної в „Дѣлѣ“ 11-го жовтня, виходить, що вотум се вніс молодий радикал Вітик, а піддержав его в тій акциї з-поза плота хто? — кацап др. Гумецкий з Самбора. В Жовкви поставив таке внесенє радикал-селянин Мек-лита, а піддержали его знов кацапи. Войнилів є вітчиною п-на Белея, в Бучачи аранжував „недовіріє“ дикий посол Телішевский, в Калуши др. Кос Андрій, тихий радикал і ісповідник політики „примиренія“ з кацапами. (Се адвокатско-канцелярийна політика: з всіми партиями на Руси жий добре, щоб лиш ішла кліентеля.) Молодїж знов львівска заявила тим свою солідарність з радикалами, що 30 кр. заощаджених подарила редакторови „Хлопскої бібліотеки,“ др. Франкови. Ось кирпички, з котрих пливе нова акция політична. Найшлись други в кірци маку. А „Дѣло“, убравшись в ті шори кацапско-радикальні, кричить: я „независиме“!

„Дѣло“ тішить ся також, що в раді державній найшли ся такі оборонці справи рускої (?) як Вашатий, Пернерсторфер і Люеґер. А що-ж се за панове? З Вашатого сьміють ся нинї самі посли ческі. А коли сей адоратор Росиї говорить в раді державній, то товариші его виходять на кульоари. Пернерсторфер — се социял-демократ, котрому Русь галицка є великий Schmarren. А Люеґер — він жалить ся над бідним руским селянином в першій части своєї річи, а в другій каже: „Ми на Галичину не дамо ні зломаного шелюга.“ Але „Дѣло“ промовчує все. Оно мабуть не знає навіть, що найбільшими ворогами, з піною на устах, суть як раз антисеміти і німецкі націонали.

„Дѣло“ кинулось вже навіть на директора Цеглиньского з Перемишля. Оно мало рацию. Бо дир. Цеглиньский був так сьмілий, сказати в своїй дописи до „Дѣла,“ що радикали в перемискім „входять між нарід яко звичайні аґітатори політичні, щоб як найбільше мандатів посольских для себе здобути.“ Се цїкава ревеляция! А ми думали, що они заходять ся коло добра „бідних селян,“ що они позакладали там шпихлїрі громадскі, каси задаткові або якісь ще користнїйші інституциї? Так, так! Пословиця наша добре каже: „Голосні бубни за горами, а з близька шкіряні.“ Шевченко виворожив нам, що на Руси з'являть ся люди, у котрих буде „великих слів велика сила, а більш нїчого...“

Хто спомагає еміґрацию? До безсовістних аґентів еміґрацийних належать і наші москвофіли та їх органи „Просвѣщеніе,“ „Прав. Буковина,“ „Бук. Вѣдомости,“ „Селянинъ“ і т. п., що з кождим числом впоюють в нарід зневіру і знеохоту, представляючи їх положенє в Австриї безнадїйним і безвихідним. Редактор „Селянина“ Білецкий в Чункові став, як нам оповідають, таки аґентом еміґрацийним. Наш хлїбороб, що не поступає з духом часу, заходить в чим раз труднїйше положенє й не диво, що не слухає ради розумної і накликувань протиеміґрацийних, яких ми доси кількадесять помістили в „Буковині,“ а радше йде за підшептами аґентів, що обіцюють ему золоті гори за морем. Аґенти мають в тім зиск материяльний, а москвофіли материял до дальших нарікань на австрийский рад, котрого деякі органи, як Мустаців староста, уганяє. Як доносить бароньский „казак,“ за „Буковиною,“ бо ото в нїй наведений один уступ американьскої ґазети, котра помимо своєї прихильности до еміґрациї остерігає людий від легкодушного вивандрованя, що не спитавши броду, лїзе в воду. Але міродайні сфери пізнали ся давно на Мустацових фарбованих лисах, а ми не перестанемо проповідувати Русинам, що тільки власна поміч спасе їх, а не рай американьский або московский.

За убійство вітця ставав в пятницю перед львівским судом присяжних молодий селянин Дмитро Кулишин з Добросина коло Жовкви. Справа була така: Дмитро Кулишин оженив ся перед трема роками і мешкав разом з жінкою у своїх родичів. Обоє жили в згодї і щасливо, коли нараз жінка Дмитра покинула его і вернула до своїх родичів. На просьби мужа вернула до него, але не хотїла виявити причини, чому утїкла. Повторяло ся то кілька разів. Одного разу сказала жінка Дмитрови, що утїкає від него лише тому, бо его отець переслїдує еї своєю любовю. Дмитро робив вітцю докори за те, але то нїчого не помагало і коли в день злочину вернув до дому та довідав ся, що жінка знов утїкла з тої причини, розпочав з вітцем сварку, з чого прийшло до бійки і він ударив вітця так сильно збанком по голові, що той за кілька хвиль помер. — Суд по переведеній розправі, увзглядняючи лагодячі обставини, увільнив Дмитра Кулишина від злочину убійства, а засудив его за провину против безпечности житя на 5 місяців строгого арешту.

Зелїзниче нещастє в Голоскові, про котре ми в послїднім числї нашої часописи доносили, викликало серед праси дискусию про орґанїзацию зелїзниць. Цїле нещастє стало ся тому, що будник заснув і не поставив зворотника як слїд. Отже той будник мав 21 годин служби на добу. На стациї Голосків робить службу один низший урядник, котрий є начальником стациї, касиєром товаровим і особовим, маґазинером, телеґрафістою, надзирателем шляху, ревізором поїздів, при котрих мусить бути в день і в ночи, одним словом, він є ein Mädchen für Alles. Єму помагають два слуги, котрі через 21 годин роблять службу, а 6 годин мають опісля вільних. Коли зважить ся, що такий слуга не сьміє через 21 годин відпочити, а тяжка служба втомить его аж до неможливости, то що-ж дивного, коли слуга робить все мов автомат, без житя і зрозуміня. Треба до того ще взяти на увагу, що такий слуга яко батько родини має обовязок супротив своїх дїтий, словом, він так занятий, що просто тратить голову, як то кажуть. Ну, і роби потому все, як треба! Безперечно, на зелїзничу службу в Голоскові паде велика вина за цїле нещастє і она буде за те покарана. Але рішаючі круги повинні з рукою на серци спитати себе, чи справдї можливо серед таких сумних обставин, як ми отсе представили, докладно служба, без „помилок“!?...

Повени. Після послїдних вістий з Целовця повиливали ріки в Каринтиї і залили величезні простори землї. Зелїзниця в долинї Ґайля іде тепер через озеро. В Триестї дня 20-го с. м. море знов залило берег. Филї виступили понад портові вали і дістали ся на нисше положені улицї. Комунїкация була якийсь час перервана, а маґазини і склади потерпіли значно. В Горициї і Градисцї прибули ріки, а особливо Соча. Води тої ріки піднесли ся так значно, що дійшли до долїшного берега зелїзничого моста і підмили високе на 10 метрів ліве вязанє того моста. Рівночасно ушкодила вода в кількох місцях гати. В Італиї прибула вода в Тибрі і грозить великою повенею. Король оглядав загрожені місця. З північної Італиї доносять, що там вилили ріки Адиґа під Вероною, Таліяменто в Удіне і Рено в Феррарі. В Петербурзї вода в рицї Неві так піднесла ся, що побоюють ся заливу міста, а в Парижи в Секвані стан води такий високий, що не можуть по нїй їздити пароходи, бо не помістили би ся під мостовим луком.

се було ясно, але він не звертав би на се уваги, як би тілько знав, з котрої сторони оно походить. Мало би походити від Родого? Або чи він мав би бути таким слїпим, що зле пізнав Авґусту?

В сальонї втягнули его до розмови; він був прецїнь один із сьвідомих в театральній лїтературі і в штуцї, про котру тепер балакали. Кілька разів мав він нагоду замінити кілька слів з Авґустою, але був осторожний. Тепер хотів він слїдити так, щоби его не запримітили, а для більшої певности заняв ся трохи більше як звичайно Мілею Юелївною, котра чулась тим не мало щаслива, так що була цїла усьхміхнена і приязна, а подекуди справдї кокетна. Єму здавало ся, як би его слїдила Авґуста; на всякий спосіб стало се ясне тогди, коли она стояла там в дверях і розмавляла з торговельними товаришами Николая Гольста, що не спускала его з очий, коли він жартував з Мілею Юелївною. Але він видів також, що Роде шукав нагоди, щоби бути біля неї, а при перекуцї видів, як они разом довго стояли і розмавляли.

Він перейшов попри них і чув, що говорили до себе „ти“ і хвильку потому спостеріг, що она сьміяла ся дуже весело, а Роде поцїлував еї руку.

В его серцю горіло від заздрости і нетерпячки, і не було нїчого дивного, що панї Юелева, з котрою говорив, завважала его розсїяність, коли мусїла порожну тарілку від компоту покласти на стіл. Се не могло так довше іти; він мусів відважити ся на удар.

Мусів старатись, щоби ще нинї в вечер міг з нею поговорити. Она стояла в малій бічній комнатцї з панею Віртовою і якоюсь иньшою панею, котра поверховно переглядала купу фотографій з Італиї. З сальону видів еї, як стояла при столї, і думав, що она там сама, але тепер такой підійшов до неї. Коли вступив в двері, звернула свої великі очи поважно на него; він і не спостеріг, як она зблїдла, коли станув напротив неї. Зачали говорити про байдужні річи, доки, як він надіяв ся, не віддалили ся обі старші панї. Він обернув ся і глядів за ними, доки не заняли місця в сальонї. Потому підступив близше до Авґусти, станув плечима до сальону і підпер руку на столї. „Я шукав вас тут,“ сказав шепотом, „бо менї не поможе бавитись довше слїпої бабки і я довше не знесу сего. Від самого початку ви бачили, що я вас люблю; не тілько ви самі, але і ваш брат і ваша мати будуть се знати. Я се майже отверто сказав їм. Не знаю, чому я нинїшного вечера...“ — обернув ся неспокійно. „Мушу мати певність що-до своєї судьби — мушу знати, чи ви...“

Він затримав ся, а она піднесла очи. Була блїда, уста дрожали, але в его очах було щось, що давало їй неначе пізнати, що він до всього спосібний, як би отримав відмову. Она сама була далеко спокійнїйша; хотяй виступила на еї лице проминаюча краска, однак було так, як би се не прийшло на неї несподївано і як би она стояла на цїлком певнім ґрунтї. Сама не піймала, як могла бути така спокійна.

„Ви не відповідаєте?“ сказав, відступаючись кроком і закусуючи уста, а его погляд наче виявляв боязнь і просьбу.

„Не знаю — так, я хотїла,“ поправила ся нагле тоном поспішного запевненя в голосї, бо побачила, що его твар зморщилась понуро, „я хотїла би радо всьо те вам розказати, о щось вас просити, але менї не можна, я не повинна — мушу бути отвертою і сказати вам всьо.“

„Що любите иньшого, доктора Роде!“

„О!“ Она подивила ся на него з усьміхом, з таким справдї невинним виразом, що не можна було его зле розуміти. „Се тілько знакомість з дитинячих лїт.“ І она затримала той усьміх, як приступила до стола і взяла мапу до рук.

„Але він надскакує коло вас!“

„Ну, бути може,“ відповіла і споглянула знов на него. „Але не се хотїла я вам сказати: мати і мій брат не суть до вас прихильно успособлені — тепер я вже вам сказала. Длятого я не можу вам тепер нїчо більше сказати. Ми знаємо ся що лиш такий короткий час, а мама має право — “

„Отже ви не любите жадного иньшого?“

„Нї.“ Она поглянула неспокійно до салї і зробила рух до відходу.

„Тогди надію ся! — Неправда-ж, позволите менї надіяти ся?“

„Нехай так буде, як було до тепер,“ сказала рішучо, стягаючи трохи брови мов з доганою, і пішла до середини.

(Дальше буде).

Телєґрами „Буковини“.

З дня 27-го жовтня 1896 року.

Рада державна.

Віденъ. *(Засїдане 26-го с. м.)* Президент мінїстрів предложив проект закону в справі іменованя старших повітових комісарів при староствах; проект закону відіслано до буджетової комісиї. Пос. Пацак інтерпелював в справі шкідливости цукрових картелїв. Палата полагодила §§ 5-10 закону о своїнї. При § 6 обставав заступник правительства при тім, щоби в спірних справах о признане горожаньского права рішали полїтичні, а не автономічні власти, а при § 9, щоби за признане горожаньского права не побирано жадних оплат. Пос. Шнайдер інтерпелював мінїстра зелїзниць в справі підвисшеня платнї урядникам руху.

Віденъ. Цїсар надав орлеаньскому князеви Людвикови Филипови ордер золотого руна.

Берно моравске. При соймових виборах з сїльской куриї вибрано 13 кандидатів ческої партиї угодової, 3 Молодочехів, 5 ческих клерикалів, 2 Старочехів, 1 кандидата нїмецкої партиї угодової, 3 нїмецких националів, 2 лїбералів, 1 кандидата селяньской партиї і 1 християньского социяла.

Рим. Вчера складали бурмістри міст італїяньских свої желаня королївскій парі і новоженцям. Амбасадори Австро-Угорщини і Нїмеччини складали іменем своїх монархів желаня королеви і престолонаслїдникови.

Памятайте на Народний Дім в Чернівцях!

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди поспішні			Поїзди особові			Поїзди мішані	
до Чернівців								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселицї, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$

Відходять	Поїзди поспішні			Поїзди особові			Поїзди мішані	
з Чернівців								
До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселицї .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.